

MENTRE ASSISTEIX A UN PLE POT ANAR COMENTANT DES DEL SEU ESCÓ QUÈ VOTA EL SEU GRUP, ETC.

Jordi Badia

Periodista

Política a cop de 'twitt'

Ara és molt habitual mirar un partit de futbol per la televisió, escoltar-lo per la ràdio i seguir-lo i comentar-lo per les xarxes socials, per Twitter sobretot. Com que la pràctica s'encomana, les ràdios i els diaris s'hi han incorporat també. Tot sovint es produeixen situacions un punt estúpides; per exemple, quan tothom canta el mateix gol o una qualsevol incidència que acabeu de veure i sentir, o quan els de la ràdio t'escriuen just el que han dit. Aquest fenomen és imparable. Les xarxes socials s'han convertit en una realitat paral·lela i ben viva, amb molts angles d'anàlisi possibles. Per exemple, podríem revisar la certesa tan sòlida que tenim en la crisi dels mitjans de comunicació: Twitter, Facebook, Google... bé ho són, i bé guanyen diners a cabassos; això sí, amb la informació que els subministrem gratuïtament, i contents, els usuaris. L'èxit es deu fonamentar en el fet que les persones som una mica tafaneres i fatxendes.

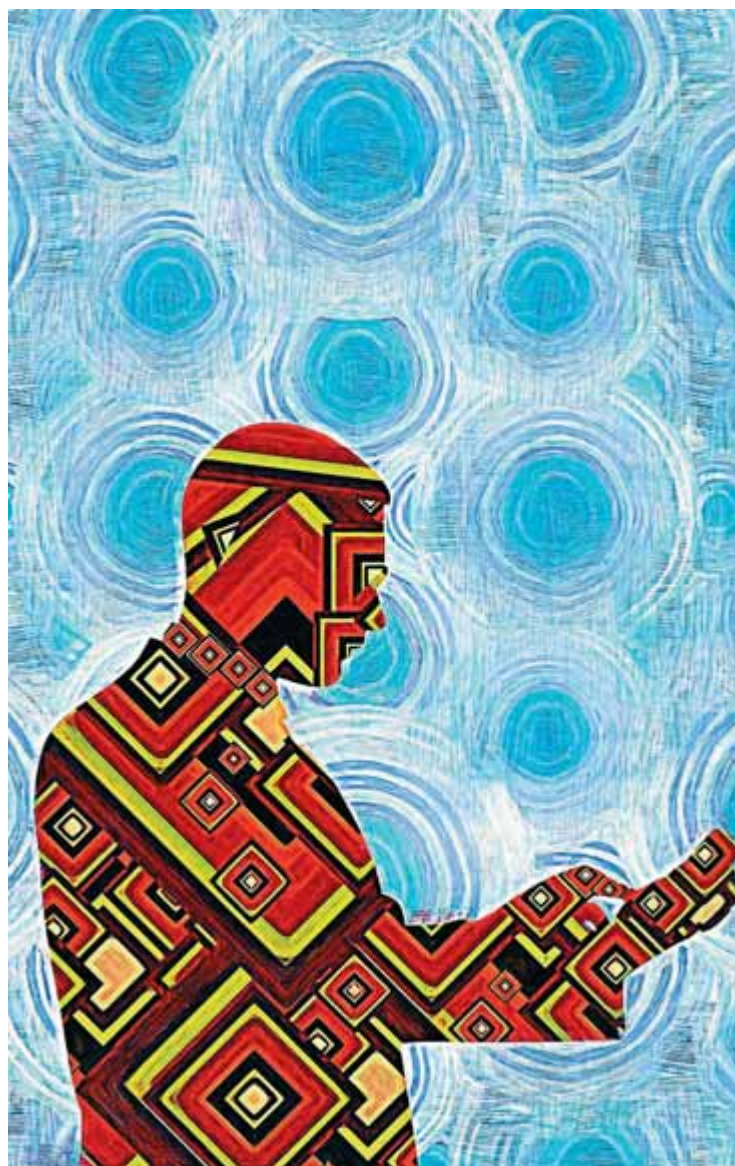
AIXÒ QUE PASSA amb les retransmissions esportives, és clar, no té cap mena d'importància. Ara, aquesta pràctica

es dona en altres àmbits, públics i privats, i, a diferència del que succeeix en l'esport, els protagonistes també fan de comentaristes. Ja s'entén: un futbolista no juga amb el telèfon a la butxaca, en canvi un polític, per exemple, mentre assisteix a un ple, pot anar comentant des del seu escó què vota el seu grup, què li sembla la intervenció del ponent de torn, etc. I encara bo si el que diu té a veure amb el que fa.

PERSONALMENT, SE'M GENEREN tres dubtes apressats:

U: és molt discutible que els humans siguem capaços de fer tantes tasques alhora com pretenem. Debateu uns pressupostos en un ple i, a la vegada, informar-ne, i discutir-se amb l'opositor a cop de piulada, per exemple, no és equiparable a baixar unes escales i mastegar un xiclet, per citar les dues activitats que més mals passos han causat als homes.

DOS: SINTETITZAR EN 140 caràcters un pensament positiu, ni que sigui un de sol, requereix molt de talent i molta més reflexió encara. Però, la facilitat que ofereixen les xarxes socials i els blocs per publicar és una temptació difícil de ven-

LLUÍS ROMERO

cer. Tothom es veu amb cor de dir-hi la seva sobre qualsevol afer. L'any 1936, a *L'obra d'art en l'època de la seva reproducció*, Walter Benjamin observava el canvi cultural que havia suposat el trànsit d'una època en què “un petit

tibilitat tècnica, Walter Benjamin observava el canvi cultural que havia suposat el trànsit d'una època en què “un petit

Hi ha moments en què aniries a l'escó d'aquella persona que no para de piular, i li demanaries, si us plau, que deixés de perdre el temps i estigués per la feina

nombre d'escriptors estava enfront de milers de lectors” a una altra en què, gràcies a l'expansió de la premsa i l'obertura de les seves pàgines, “el lector està a punt de convertir-se en qualsevol moment en escriptor”. La reflexió, suscitada per l'espai de cartes al director, ha quedat en no res amb la facilitat de publicació que ofereixen els nous canals d'avui.

I TRES: POT SER QUE SIGUI la conseqüència menys perceptible, però em fa l'efecte que és la més perniciososa: el desplaçament de l'espai de debat i negociació natural. No és un fet nou. El carrer o els mitjans de comunicació han estat sempre escenaris per enfrontar-se, mesurar capacitats de convocatòria i testar polítiques i batejar propostes, com si fossin tubs d'assaig, però ara els agents públics tenen instruments molt més immediats i potents al seu abast i cada vegada hi recorren més i més frívolament, no busquen aquella complementaritat perquè pretenen ser substitutius.

PROBABLEMENT, NO HI FA RES i ja ens hi anirem avesant. A força de fer servir els nous canals que tenim a l'abast, els anirem donant la utilitat que de veritat tenen. Ara bé, hi ha moments en què aniries a l'escó d'aquella persona que no para de piular, li agafaries el telèfon o la tauleta, i li demanaries, si us plau, que deixés de perdre el temps i estigués per la feina, que potser així, quan li toqués parlar, sabria de què va la cosa i seria capaç d'aportar-hi alguna proposta o alguna crítica amb sentit. Al capdavant, és una qüestió de respecte a la funció que exerceixes i, en darrer terme, a un mateix.